

Arrest

nr. 181 924 van 7 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ADELHOF *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger te zijn en afkomstig te zijn uit de hoofdstad Bagdad. U bent een soenniet. In 2005 huwde u met Lubna Dawood. Samen hebben jullie 1 zoon, Yousseuf, en 2 dochters, Yoser en Dai.

Op 2 februari 2008 begon u aan uw opleiding bij de snelle interventie-eenheid (Emergency Response Unit) bij de politie. Na de opleiding vervulde u allerlei administratieve taken voor deze eenheid. In 2011 begon u voor deze snelle interventie-eenheid te werken in de burgerluchthaven van Bagdad. Daar moest u personen van een onderzoekscomité die op de luchthaven op bezoek waren, vergezellen.

Op 4 maart 2015 bent u voor de laatste keer gaan werken. Hierna bent u niet meer teruggekeerd naar uw werk omdat men wou dat u mee ging vechten in de stad Ramadi. U vond dat dit uw werk niet was en u kon geen kogelvrije vest aandoen omwille van een huidaandoening.

Op 5 april 2015 reed u samen met uw gezin 's avonds door de straten van Bagdad. Onderweg moest u stoppen voor een checkpoint dat bemand was door gewapende mensen in legeruniform die hun gezicht bedekten. Men vroeg u naar uw badges. Wanneer u uw badges uit uw portefeuille wilde halen heeft de persoon van het checkpoint heel uw portefeuille afgenomen. Hij ging hiermee naar het voertuig waar zijn collega's zaten. U merkte dat er iets niet klopte. Twee personen kwamen naar uw voertuig. Wanneer één van hen uw portier probeerde te openen, vreesde u voor uw leven en dat van uw gezin waardoor u besloot weg te rijden. Vervolgens werd er op uw auto geschoten. Een kogel was door de voorruit gegaan en u raakte hierbij gewond aan uw hoofd. U werd naar het ziekenhuis gebracht. Hierna diende u klacht in bij de politie. De reden dat u werd aangehouden aan dit checkpoint van de sjitische militie Al Badr of Al Sayeb is volgens u de aanhouding van Thamir Abu Turab in 2010 door de Amerikanen en uw eenheid. In 2014 werd Thamir Abu Turab tewerkgesteld in uw eenheid en wou hij op die manier wraak nemen.

Op 7 juni 2015 heeft u Irak met uw eigen paspoort verlaten. Uw echtgenote en uw kinderen bleven in Irak achter maar verblijven niet meer in uw huis. Via uw vrienden heeft u vernomen dat er in juni 2015 een arrestatiebevel voor u werd uitgevaardigd en dat al uw eigendommen in beslag moeten worden genomen. Op 10 juli 2015 diende u een asielaanvraag in in België.

Naast de sjitische milities omwille van de aanval op u aan het checkpoint vreest u minstens 6 à 12 jaar gevangenisstraf omdat u bent gedeserteerd.

U legt volgende documenten neer: een identiteitskaart op uw naam, een nationaliteitsbewijs op uw naam, 2 badges op uw naam, een studentenkaart op uw naam, kopieën van 4 identiteitskaarten op naam van uw echtgenote en uw drie kinderen, een kopie van een nationaliteitsbewijs op naam van uw echtgenote, een kopie van een voedselrantsoenkaart, een kopie van een bewonerskaart op uw naam, een kopie van een klacht bij de politie dd. 05.04.2015, een brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 20.05.2011, een kopie van een brief van het departement van het Amerikaans leger dd. 27.12.2010, kopieën van 12 foto's, een kopie van uw huwelijksakte, 2 certificaten en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er **geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerd ononderbroken verblijf in de Iraakse hoofdstad Bagdad tot 7 juni 2015** (CGVS, p. 14). Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uit de openbare **Facebookprofielen van u en uw echtgenote** blijkt dat er sinds 2014 op verscheidene tijdstippen foto's van u en uw gezin in Turkije gepost zijn (zie bijlage bij gehoorverslag CGVS dd. 25.11.2015). Wanneer u tijdens het gehoor – net als in het begin van het gehoor (CGVS, p. 2) – erop werd gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op al uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst

naar België en dat het op zich niet problematisch is indien u niet recent Irak heeft verlaten en wanneer u werd verteld dat er foto's op Facebook zijn gevonden die aantonen dat u reeds eerder Irak heeft verlaten, vraagt u of u de foto's mag zien en stelt u dat u noch in 2015 noch in 2014 buiten Irak bent gereisd (CGVS, p. 20). Nadat u de foto's getoond werden, bevestigt u dat verschillende hiervan in Turkije zijn genomen (CGVS, p. 20). Wanneer u gewezen wordt op de data van de foto's waarvan er verschillende die duidelijk in Turkije zijn genomen, zijn gepost voor uw vermeend vertrek in juni 2015, stelt u dit niet te weten en verklaart u niet zo goed te zijn in Facebook en stelt u dat er misschien iets verkeerd is bij de setting van de data (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met de foto's op het Facebookprofiel van uw echtgenote bevestigt u opnieuw dat deze in Turkije zijn genomen en beweert u opnieuw dat er misschien een fout is in de settings (CGVS, p. 21). Wanneer deze uitleg niet aanvaard wordt en u opnieuw wordt gewezen op een datum van 2014 waarop een foto is geplaatst, stelt u opeens dat u in 2014 wel naar Turkije met vakantie bent geweest maar dat u werd aangeraden dit niet te melden (CGVS, p. 21). Deze verklaring wordt niet aanvaard. Immers, er wordt van een asielzoeker verwacht dat hij zijn volledige medewerking aanbiedt en de waarheid vertelt. Wanneer u opnieuw gewezen wordt op het belang om de waarheid te vertellen, stelt u dat u met de familie op vakantie in Istanbul bent geweest en dat u zelf twee keer met vakantie in Istanbul bent geweest maar dat u niet gelogen heeft over uw werk (CGVS, p. 21). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wanneer u in Turkije verbleven heeft, antwoordt u dat u er in juli 2014 voor twee maanden bent geweest en ergens in november of december 2014 met vrienden die kleren gingen kopen voor hun handelszaken (CGVS, p. 21). Wanneer u hierna wordt geconfronteerd met de vaststelling dat uw nieuwe verklaringen nog steeds niet verklaren waarom u in mei 2015 in Turkije was, verklaart u dat u er toen naar een ziekenhuis ging om uw oog te laten behandelen (CGVS, p. 22). Dit was een maand na de aanslag op u aan het checkpoint en na de oogbehandeling keerde u terug naar Irak (CGVS, p. 22). De vaststelling dat u bewust uw verblijf in Turkije heeft verzwegen en dat u ook na de confrontatie met dit verblijf in Turkije uw verklaringen steeds aanpast aan de vaststellingen van de protection officer doet vermoeden dat u en uw gezin reeds langere tijd Bagdad hebben verlaten.

Ook de door u neergelegde identiteitskaart op uw naam, het nationaliteitsbewijs op uw naam, de studentenkaart op uw naam, de kopie van een bewonerskaart op uw naam, en de kopie van een voedselrantsoenkaart kunnen uw recent verblijf in Bagdad niet aantonen. Deze documenten tonen louter aan dat u de Irakese nationaliteit heeft en oorspronkelijk van Bagdad afkomstig bent, hetgeen niet wordt betwist.

De kopie van uw huwelijksakte, de kopieën van 4 identiteitskaarten op naam van uw echtgenote en uw drie kinderen, en de kopie van een nationaliteitsbewijs op naam van uw echtgenote bevatten louter gegevens omtrent de identiteit van uw echtgenote en uw kinderen die niet onmiddellijk betwist worden. Bijgevolg kunnen ze evenmin uw en hun verklaard recent verblijf in Bagdad aantonen.

Volledigheidshalve moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Irak via corruptie en vervalsers, Iraakse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit Bagdad heeft ontvangen en kan bijgevolg geenszins uw recente verblijfplaats(en) aantonen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft de laatste jaren voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaatgeneraal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde recent verblijf in Bagdad kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u de laatste jaren voor uw komst naar België in Bagdad heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Betreffende uw vermeende problemen in 2015 omwille van uw werk bij de politie moeten daarenboven nog volgende opmerkingen worden gemaakt die het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas verder bevestigen.

In verband met uw vrees voor de sjjiitische milities omdat Thamir Abu Turab - die in 2010 werd gearresteerd door de Amerikanen en uw eenheid - sinds 2014 tewerkgesteld is in uw eenheid en wraak wil nemen (CGVS, p. 17), moet worden opgemerkt dat uw verklaring waarom Thamir de sjjiitische milities niet gewoon naar uw huis kon sturen, niet wordt aanvaard. U stelt namelijk dat ze daarvoor een vergunning of arrestatiebevel nodig hadden van de onderzoeksrechter of de rechtbank (CGVS, p. 17). Immers, als Thamir zich op u zou willen wreken zou hij zich redelijkerwijze niet bezig houden met de wetgeving na te leven en zou hij gewoon iemand achter u sturen om u te vermoorden.

Ook moet worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de vragenlijst van het CGVS liet optekenen dat u op 4 maart 2015 uit het politiekorps werd gezet omdat u weigerde deel te nemen aan gevechten tegen terroristen (vragenlijst CGVS, punt 3.5) terwijl u op het CGVS verklaart dat u zonder uw ontslag te hebben ingediend uw werk heeft verlaten en dat u niet weet of u bent ontslagen (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent bij de DVZ ontkent u dit te hebben gezegd (CGVS, p. 13). Echter, hiermee is de tegenstrijdigheid niet opgeheven. U heeft namelijk de betreffende vragenlijst voor akkoord ondertekend nadat deze u werd voorgelezen in het Arabisch en u heeft gesteld dat het gehoor op de DVZ goed is verlopen (CGVS, p. 2).

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak voor minstens 6 à 12 jaar in de gevangenis opgesloten te worden omdat u als een deserteur beschouwd wordt (CGVS, p. 19), kan vooreerst verwezen worden naar de inconsistenties omtrent uw beweerde recente verblijfplaatsen en de daaruit voortvloeiende ongeloofwaardigheden omtrent de omstandigheden waarin u zou zijn gestopt met uw werk bij de politie (zie supra).

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd zou zijn. U stelt nochtans dat er een arrestatiebevel voor u is uitgevaardigd in juni 2015 (CGVS, p. 13) doch u legt hiervan geen enkel tastbaar bewijs neer.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie – indien u daadwerkelijk ooit in het verleden zou zijn gedeserteerd sine quod non - hiervan afwijkt.

In verband met de 2 badges op uw naam, de brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 20.05.2011, de kopie van een brief van het departement van het Amerikaans leger dd. 27.12.2010 en 2 certificaten dient te worden vastgesteld dat deze documenten geenszins kunnen aantonen dat u tot maart 2015 bij de politie zou hebben gewerkt. Immers, één badge is geldig tot 8 september 2014 en de andere badge bevat geen enkele datum. De brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 20.05.2011 en de kopie van een brief van het departement van het Amerikaans leger dd. 27.12.2010 kunnen enkel aantonen dat u op deze (niet recente) data werkte voor de politie. Aangaande kopieën van 3 foto's waarop u met militairen te zien bent, moet worden vastgesteld dat u verklaart dat ze in 2009 zijn genomen (CGVS, p. 18). Bijgevolg kunnen ze evenmin uw verklaarde recente werkzaamheden voor de politie aantonen.

Betreffende de kopieën van 8 foto's waarop een auto met vermoedelijk kogelinslagen en u met een gewond gezicht te zien zijn moet worden opgemerkt dat ze noch de omstandigheden waarin u en de auto de verwondingen/schade hebben opgelopen noch het tijdstip hiervan kunnen aantonen. In verband met de foto van uw dochter in een ziekenhuisbed waarvan u verklaart dat ze een maand na uw vertrek ernstige psychische problemen heeft gekregen (CGVS, p. 18), moet worden opgemerkt dat hiervoor begrip kan worden opgebracht. Echter, het kan geenszins de door u verklaarde problemen aantonen.

In verband met de kopie van de klacht bij de politie dd. 05.04.2015 moet worden opgemerkt dat dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kan herstellen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Irak alle documenten op eenvoudige manier illegaal verkrijgbaar zijn.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97).

Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden.

Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst.

Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van "Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève, Artikelen 48/3 §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 et 48/7, 62 van de Vreemdelingenwet, Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid".

Wat betreft Facebook stelt verzoeker: "Maar iedereen weet hoeveel de mensen die Facebook gebruiken, de werkelijkheid vermommen om onder een betere dag te blijken. – in dit geval om hem zich te beschermen - De werkelijkheid achter virtueel is vaak verschillend."

Inzake de ingediende documenten door verzoeker en de stelling van het CGVS omtrent de Iraakse documenten verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad en het arrest Singh van het EHRM.

Verzoeker verwijst naar zijn profiel als soenniet die afkomstig is uit Bagdad. Hij verwijst naar landeninformatie en arresten van de Raad inzake de situatie van de soennieten. Hij stelt dat hij omwille van zijn religie erkend dient te worden als vluchteling.

Verzoeker verwijst naar het principe van het voordeel van de twijfel.

In wat zich aandient als het tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bezoeker betoogt aan de hand van geciteerde landeninformatie dat de situatie in Bagdad beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar de houding van de sjiitische milities en het feit dat verzoeker soenniet is.

2.1.2. Middels aanvullende nota van 7 december 2016 brengt verweerder de volgende documenten bij:

- de COI Focus "Irak De veiligheidssituatie in Bagdad, Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016;
- UNHCR, "UNHCR Position on Returns to Iraq".

2.2.1. Verzoeker toont niet aan hoe artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. Deze schending wordt niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Verzoekers verweer dat op Facebook de werkelijkheid vermomd wordt doet geen afbreuk aan de terechte vaststellingen dat verzoeker initieel zijn verblijf in Turkije verzwegen en dit verblijf slechts toegaf na confrontatie met de Facebookprofielen van zichzelf en zijn echtgenote. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen verwachten over zijn eerdere plaatsen van verblijf en de afgelegde reisroute. De terechte vaststelling dat verzoeker bewust zijn verblijf in Turkije heeft verzwegen en dat hij ook na de confrontatie met dit verblijf in Turkije zijn verklaringen steeds aanpaste aan de vaststellingen van de protection officer doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake zijn verblijf in Bagdad en doet vermoeden dat verzoeker en zijn gezin Bagdad in 2014 (aldus voor de feiten die de grondslag vormen van het asielrelaas) hebben verlaten.

De bestreden beslissing stelt:

“Betreffende uw vermeende problemen in 2015 omwille van uw werk bij de politie moeten daarenboven nog volgende opmerkingen worden gemaakt die het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas verder bevestigen.

In verband met uw vrees voor de sjjiitische milities omdat Thamir Abu Turab - die in 2010 werd gearresteerd door de Amerikanen en uw eenheid - sinds 2014 tewerkgesteld is in uw eenheid en wraak wil nemen (CGVS, p. 17), moet worden opgemerkt dat uw verklaring waarom Thamir de sjjiitische milities niet gewoon naar uw huis kon sturen, niet wordt aanvaard. U stelt namelijk dat ze daarvoor een vergunning of arrestatiebevel nodig hadden van de onderzoeksrechter of de rechtbank (CGVS, p. 17). Immers, als Thamir zich op u zou willen wreken zou hij zich redelijkerwijze niet bezig houden met de wetgeving na te leven en zou hij gewoon iemand achter u sturen om u te vermoorden.

Ook moet worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de vragenlijst van het CGVS liet optekenen dat u op 4 maart 2015 uit het politiekorps werd gezet omdat u weigerde deel te nemen aan gevechten tegen terroristen (vragenlijst CGVS, punt 3.5) terwijl u op het CGVS verklaart dat u zonder uw ontslag te hebben ingediend uw werk heeft verlaten en dat u niet weet of u bent ontslagen (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent bij de DVZ ontkent u dit te hebben gezegd (CGVS, p. 13). Echter, hiermee is de tegenstrijdigheid niet opgeheven. U heeft namelijk de betreffende vragenlijst voor akkoord ondertekend nadat deze u werd voorgelezen in het Arabisch en u heeft gesteld dat het gehoor op de DVZ goed is verlopen (CGVS, p. 2).”

Deze motivering vindt steun in het dossier, is terecht en pertinent en wordt, aangezien ze niet wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

De bestreden beslissing stelt:

“Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak voor minstens 6 à 12 jaar in de gevangenis opgesloten te worden omdat u als een deserteur beschouwd wordt (CGVS, p. 19), kan vooreerst verwezen worden naar de inconsistenties omtrent uw beweerde recente verblijfplaatsen en de daaruit voortvloeiende ongeloofwaardigheden omtrent de omstandigheden waarin u zou zijn gestopt met uw werk bij de politie (zie supra).

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd zou zijn. U stelt nochtans dat er een arrestatiebevel voor u is uitgevaardigd in juni 2015 (CGVS, p. 13) doch u legt hiervan geen enkel tastbaar bewijs neer.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie – indien u daadwerkelijk ooit in het verleden zou zijn gedeserteerd sine quod non - hiervan afwijkt.”

Deze motivering vindt steun in het dossier, is terecht en pertinent en wordt, aangezien ze niet wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

In de mate dat verzoeker verwijst naar het arrest Singh van het EHRM en stelt dat *“het dergelijke onderzoek niet [werd] verwezenlijkt”* wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een grondige analyse doet van de documenten die door verzoeker worden bijgebracht. Verzoeker omschrijft niet welk bijkomend onderzoek had kunnen of moeten worden verricht door verweerder.

Verzoeker verwijst naar zijn religie en stelt dat hij omwille van het feit dat hij soenniet is erkend moet worden als vluchteling. Waar verzoeker aanhaalt dat de sjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, dient te worden opgemerkt dat uit de geciteerde informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden geviséerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd in Bagdad. Inzake de verwijzing naar een arrest van de Raad wordt opgemerkt dat aan dit arrest geen precedentswaarde kan worden toegekend en dat elk dossier dat aanhangig is bij de Raad op zijn eigen elementen wordt beoordeeld.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.1. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie.

2.2.4.2. Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having

been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.3. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.2.4.3. Gelet op het geheel van de voormelde elementen dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De vaststelling dat verzoeker soenniet is doet geen afbreuk aan deze conclusie. Het feit soenniet te zijn is *an sich* geen voldoende reden om aan te nemen dat er een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.4. Ingevolge het hoger vastgestelde inzake verzoekers asielrelaas en religie maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS